

TRO TIL TIDEN

Den gode hyrde som dommeren

Sidste søndag i kirkeåret
Matt. 25,31-46.

AF KAI KJÆR-HANSEN

teol.dr.

Kirkeårets sidste søndag er blevet kaldt domssøndagen. Som en orientalsk hyrde om aftenen skiller fårene fra de uregerlige bukke, sådan skal Menneskesønnen Jesus gøre det, når han kommer i sin herlighed. Den gode hyrde - Jesus - er også den retfærdige hyrde, dommeren. Fårene repræsenterer dem, der har gjort godt mod andre, mens bukkene repræsenterer dem, der har gjort mere godt mod sig selv end mod andre, ja, ikke engang har opdaget, at andre havde brug for deres hjælp. De sidste får evig straf, de første evigt liv. Forta-

belse eller frelse. En tredje mulighed giver domssøndagens ord ikke.

En overfladisk læsning af teksten kunne få en til at mene, at mennesker tilsiges evigt liv, når de gør godt mod de sultende og tørstende, de fremmede og forfrosne, de syge og de fængslede. Budskabet i teksten skulle så være, at Gud møder os i vort nødlidende medmenneske, som der så skal vises praktisk næstekærlighed imod, og alt afhængig af hvordan vi handler mod vort medmenneske, skal dommen over Jesu disciple - og dermed den kristne kirke - være. Nogle har endog hævdet, at der slet ikke tales om - eller til - disciplene, men om hedninger, der ikke har hørt evangeliet, og som henholdsvis frelses eller fortabes, alt efter om de har vist nødlidende mennesker velgerninger eller ej.

En sådan forståelse når imidlertid ikke ind til nerven i Jesu budskab og kommer da også på kollisionskurs med hovedbudskabet i Jesu forkyndelse.

Langt bedre er det at rette opmærksomheden imod, hvem Jesus sigter til, når han taler om »disse mine mindste brødre«, som der enten gøres godt imod, eller som ignoreres. Hvem tænker Jesus på? I udsendelsestalen, som Matthæus skriver om i kapitel 10, findes et nærbeslægtet udtryk på Jesu læber, nemlig »disse små«. I discipeltalen i kapitel 18 defineres »disse små« som mennesker, der tror på Jesus.

Jesu »mindste brødre« er altså hans disciple, »de små« er hans medarbejdere, som han udsender som sine repræsentanter. I udsendelsestalen er det et hovedsynspunkt, at disciplene repræsenterer Jesus, og at de, der tager imod disciplene, tager imod Jesus. Med andre ord: den konkrete måde, folk forholder sig til disciplene på, røber deres forhold til Jesus.

Når kongen i domssøndagens tekst siger til dem, der lignedes med fårene: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mindste brødre, det har I

gjort imod mig«, er meningen altså den, at når mennesker har gjort velgerninger imod Jesu udsendinge, har de dermed vist, at de har taget imod den frelse, som Jesus rækker dem gennem sine disciple.

Og når kongen siger til dem, der sammenlignes med bukkene: »Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig«, tænkes der på mennesker, der har ignoreret den frelse, Jesus tilbyder gennem sine disciple ved ikke at yde dem hjælp.

Folks forhold til Jesu udsendinge viser, hvordan de stiller sig til Jesus selv og den frelse, han tilbyder.

Forstået sådan fører afsnittet om verdensdommen i domssøndagens tekst ikke ind i en kras gerningsretfærdighed. Afsnittet bekræfter derimod det nytestamentlige vidnesbyrd om, at frelse og evigt liv er en gave, der skænkes ved tro på Jesus.

Når dette er gjort klart, er der al mulig grund til at understrege, at domssøndagens tekst ikke kan bru-

ges som undskyldning for ikke at komme en nødlidende menneskehed til undsætning. Der er i denne forbindelse nok af andre tekster fra både Det Gamle og Nye Testamente at henvise til, tekster som udfordrer til medlidende mod de sultende og tørstende, de fremmede og forfrosne, de syge og de fængslede - en medlidende, som ikke blot kommer til udtryk i ord, men i aktiv handling.

Som god jøde gentog og bekræftede Jesus nemlig Moses ord: »Du skal elske din næste som dig selv.« Men det er ikke den sag, der er i fokus i domssøndagens tekst.

I teksten på kirkeårets sidste søndag er der ikke sat spørgsmålstegn ved, om Jesus er den gode hyrde. Men den gode hyrde er også dommeren. I Jesu forkyndelse udelukker de to forhold ikke hinanden.

Gad vide, om vi som kristen kirke, her kort tid før vi skal skrive år 2000, tør fastholde begge forhold - og lade os tilsige af dem?